

**ЖИВОТНА И СТВАРАЛАЧКА ОДИСЕЈА
АКАДЕМИКА ИВАНА ЈЕВТИЋА**

Тематски зборник

Уредница Ивана Медић

Музиколошки институт САНУ
Београд 2020.

САДРЖАЈ

БИОГРАФСКА, СТИЛСКА И ЕСТЕТИЧКА РАЗМАТРАЊА

Ивана Медић

Иван Јевтић – српски композитор са париском адресом и међународним угледом 8

Sylvie Nicephor

La musique d'Ivan Jevtić est-elle l'expression d'un humanisme musical? 18

Силви Нисефор

Да ли је музика Ивана Јевтића израз музичког хуманизма? 29

ИНСТРУМЕНТАЛНА МУЗИКА

Јелена Јовановић

Елементи српске фолклорне музичке традиције у делима за лимени дувачки квинтет Ивана Јевтића 42

Оливера Николић

Музички свет Ивана Јевтића у превирању између традиционалног и новог уметничког израза. Тенденције промена на примеру изабраних дела концертантног жанра 60

Марија Мисита

Видови испољавања модернизма у композицијама за виолину Ивана Јевтића: донети интерпретације 80

Милош Браловић

Осавремењена архаика: *Vers Byzance...*, концерт за виолу и гудачки оркестар Ивана Јевтића 130

Тамара Кнежевић

Други концерт за трубу Ивана Јевтића – спектар боја и карактер композиције 142

Марија Голубовић Својства клавирског стваралаштва Ивана Јевтића	150
Владимир Милошевић Шест прелида за клавир Ивана Јевтића	164
ОПЕРА	
Вања Спасић Елементи комичног у опери <i>Манграјола</i> Ивана Јевтића	174
Белешке о ауторима	189

Ивана Медић¹

Иван Јевтић – српски композитор са париским адресом и међународним угледом²

У овом, уводном поглављу истакнути су најзначајнији моменти из богате професионалне биографије академика Ивана Јевтића, а његов опус сагледан у контексту ауторкиног вишегодишњег истраживања посвећеног српској музичкој дијаспори. Јевтић је један од малобројних српских композитора који су остварили веома запажену каријеру изван граница наше земље – штавише, дуго је Јевтићев опус био присутнији на међународним него на српским подијумима. Јевтић се отиснуо у свет одмах после завршене Музичке академије у Београду, не помишљајући да ће читав свој професионални век провести изван граница наше земље. У разговору са академиком Јевтићем разоткрили смо разлоге који су младог ствараоца, практично на самом почетку каријере, навели да напусти земљу, затим, искуства која је стекао учећи од највећих композитора XX века попут Оливијеа Месијана, али и изазове са којима се суочавао борећи се за афирмацију, како у земљама где је живео (Француска, Аустрија, Бразил), тако и у домовини.

---

¹ ivana.medic@music.sanu.ac.rs; <http://ivanamedic.com>

² Студија је написана у оквиру научноистраживачке организације Музиколошки институт САНУ, коју финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије (РС-200176).

Рођен 1947. године у Београду, академик Иван Јевтић један је од (не тако бројних) српских композитора који су остварили веома успешне каријере изван граница наше земље – штавише, може се рећи да је деценијама Јевтићев опус био присутнији на међународним него на српским подијумима. Томе је засигурно допринела околност да је Јевтић готово читав свој радни век провео у иностранству – претежно у Француској, где је стекао и држављанство, уз неколико дужих боравака у Аустрији и Бразилу. Упркос томе, Јевтић је себе увек сматрао српским композитором, а овакво његово самоодређење препознато је и потврђено избором, најпре за дописног (2003), а затим и за редовног (2012) члана Српске академије наука и уметности.

Јевтићев таленат за музику препознат је још у детињству, када је почео да учи клавир. Међутим, након завршене средње музичке школе Јевтић се опредељује за студије композиције и уписује Музичку академију (данас Факултет музичке уметности) у Београду, у класи угледног професора Станојла Рајичића, некадашњег члана тзв. „Прашке групе“ и једног од најистакнутијих српских модерниста.³ Јевтић је дипломирао композицију 1971, а магистрирао 1973. године. Наставио је двогодишње усавршавање на Париском националном конзерваторијуму за музику и плес (*Conservatoire national Supérieur de Musique et de Danse de Paris*) у класи чувеног француског композитора Оливијеа Месијана (*Olivier Messiaen*), који је тих година, као магнет, привлачио студенте из читавог света. По завршетку студија код Месијана, Јевтић осваја Хердерову стипендију и одлази на ново двогодишње усавршавање, у класи професора Алфреда Ула (*Alfred Uhl*) на Високој школи за музику и извођачке уметности у Бечу (*Hochschule für Musik und darstellende Kunst Wien*). Од 1978. Јевтић живи и ради претежно као слободни уметник. Од 1997. до 1999. био је професор композиције и оркестрације на Конзерваторијуму за музику Федералног универзитета у Пелотасу, Бразил. Лауреат је бројних домаћих и интернационалних конкурса за композицију; између осталог, добитник је награде *Сшеван Мокрањац* Удружења композитора Србије (за 1999. годину), као и Награде Вукове задужбине (2005). Био је члан жирија више интернационалних конкурса, на којима су његова дела била задата као обавезни комади (у Паризу, Нарбону, Луневилу, Београду, Арлу и Женеви).⁴

Јевтићев плодан и разноврстан опус садржи више од 100 композиција симфонијске, камерне, концертантне и вокалноинструменталне музике, укључујући и једну комичну оперу (*Мандрагола*, на текст Никола Макијавелија, 2009). Његова дела објављују три француске издавачке куће (*A. Leduc, G. Billaudot, Chant du Monde*), као и швајцарски издавач *Éds. Bim*.

³ О Рајичићевом животу и делу видети: Перичић 1971; Томашевић 2011.

⁴ Искрпан извор биографских и других података представља званични вебсајт Ивана Јевтића, доступан на чак четири језика (енглеском, француском, руском и српском): <http://ivan-jevtic.net/>

До данашњег дана објављено је преко двадесет дискографских издања (плоча и компакт дискова) са музиком Ивана Јевтића у Србији (Југославији), Француској, Шведској, САД, Немачкој, Јапану и другим земљама.

Дела Ивана Јевтића извођена су широм Европе, Северне и Јужне Америке, затим, у Русији, Јапану и Кини, од стране еминентних музичара као што су Морис Андре (Maurice André), Андре Навара (André Navarra), Жерар Коце (Gérard Caussé), Андре Анри (André Henry), Паскал Гаје (Pascal Gallet), Максанс Ларије (Maxence Larrieu), Манфредо Шмит (Manfredo Schmiedt), Ерик Обје (Eric Aubier), Жак Може (Jacques Mauger), Радован Влатковић, Ирена Графенауер, Ксенија Јанковић, Александар Маџар, Мира Јевтић, Светлана Тирменштајн, Владимир Глигорић, Владимир Милошевић, Младен Ђорђевић, Бојан Суђић, Драгана Тепарић, Београдски трио, Снежана Савичић-Секулић, Јован Колунџија и многи други.

Јевтићев први ауторски концерт приређен је у Бечу, 1978. године, на самом почетку композиторове каријере. Поред тога, имао је ауторске концерте у Паризу (1979, 1993, 2003) и Београду (1991, 1993, 1996, 2003, 2013, 2019). Године 2019, под покровитељством Министарства културе и информисања Републике Србије, Иван Јевтић и Београдски трио (Душан Панајотовић, виолина, Иван Јарић, виолончело, Игор Дражевић, клавира, са гошћом Марином Поповић, виола) одржали су концертну турнеју, током које су Јевтића остварења презентована публици широм Србије, а композитор је беседио о својим делима. Поред тога, у јесен 2020. године, на иницијативу председника САНУ, академика Владимира С. Костића, а уз покровитељство Министарства културе и информисања, одржана је серија концерата под називом „Музика композитора академика, путовање по Србији“, у оквиру које су композиције Ивана Јевтића и других српских академика изведене у девет градова (Лесковац, Ниш, Крагујевац, Књажевац, Зајечар, Суботица, Нови Кнежевац, Нови Сад, Београд).⁵

Поред већег броја интервјуа у дневној и стручној штампи, као и аналитичких радова, магистарских теза и докторских уметничких пројеката који се баве појединим његовим делима, Јевтићевом животу и раду посвећена је монографија *Композитор на џушевим слободама* француске музиколошкиње Силви Нисефор, објављена као двојезично издање (на српском и француском) 2016. године (NISERFOR 2016). Октобра 2019. године Музиколошки институт САНУ организовао је једнодневни научни скуп посвећен Јевтићевом стваралаштву, на којем су, поред Силви Нисефор, учествовали музиколози, етномузиколози, композитори и музички извођачи из Београда и Новог Сада, припадници различитих генерација – од дојена

---

⁵ Прес саопштење „Дела композитора академика у девет српских градова“ (Програм концерата, Место и време, Биографије композитора академика и извођача), Београд, Српска академија наука и уметности, 2020, <https://www.sanu.ac.rs/dela-kompozitora-akademika-u-devet-srpskih-gradova/>

музичког новинарства Марије Адамов до најмлађих сарадника и стипендиста Музиколошког института САНУ.

Слика 1. Душан Панајотовић, Иван Јарић, Иван Јевтић, Марина Поповић и Игор Дражевић на турнеји по Србији 2019. године

Приликом писања реферата за избор Ивана Јевтића за дописног члана САНУ, академици Дејан Деспић, Душан Радић и Младен Србиновић скрећу пажњу на следећа Јевтићева остварења:

На подручју симфонијске музике издвајају се његова Прва симфонија (1971), симфонијска поема *Уздах земље* (1976), симфонијска поема *Кад седми анђео заштруби* (1994), *Изгон* (2000) и *Свечана увертира* (2003, поруџбина БЕМУС-а). У вокално-симфонијском опусу значајно је дело *Загужбине Косова* (1989). Концерте је посветио бројним инструментима: клавиру (три дела – 1971, 1985, 1991), труби (два дела – 1973, 1986), пиколо труби (1985, 1991), хорни (1993, 1994), туби (1992), флаути (са клавиром и гудачким оркестром, 1975, други 1999), виоли (*Vers Byzance...*, 1984), виолончелу (Концерт 1982, Чело симфонија, 1995), виолини (1986). Особеном третману концертантног жанра на трагу барокне традиције концерта гроса припадају *Дивертисментшо* за две трубе 1980, Концерт за кларинет, клавир и камерни оркестар и *Дивертисментшо* за два виолончела и гудачки оркестар (1997).

Његову камерну музику одликује сугестивност израза и зналачки третман инструмената, што је чини посебно занимљивом за извођаче. У том смислу издвајају се његова три гудачка квартета (1970, 1974, 1980), низ композиција намењен виолончелу – Прва (1979, награђена у Верчелију) и Друга соната за виолончело и клавир, *Метаморфозе* за два виолончела, *Прекинуте мелодије* и *In modo Balcanico* за соло виолончело, Клавирски трио (1977), Соната за виолину и клавир, *Musica per due* за флауту и виолончело (1989), Соната за обоу и клавир (1993). Клавиру, који третира виртуозно, посветио је бројна дела, док на подручју музичке сцене има балет *Маска црвене смрти* (1978). Гласу су такође посвећена бројна дела: *La tartane* за сопран и клавир 1982, *Туја у камену* за алт, виолончело и четири тимпана (1991), циклус песама *Камена усљаванка*, *Без наде*, песме за клас и клавир, *Крхотине леда* за сопран и камерни оркестар, *Нарциса – Муликин сан*, циклус песама за сопран и клавир (на стихове Ане Муликић), *Седам лирских крутова* Момчила Настасијевића за мецосопран и симфонијски оркестар.⁶

* * * * *

Иван Јевтић се отиснуо у свет одмах после завршетка студија на Музичкој академији у Београду, са навршених 26 година. У скорашњем разговору са академиком Јевтићем (Медић 2020: 75–80), разоткрили смо разлоге који су младог ствараоца, практично на самом почетку каријере, навели да напусти земљу; затим, искуства која је стекао учећи од највећих композитора двадесетог века попут Месијана; али и изазове са којима се суочавао и борбу за своје „место под сунцем“, како у земљама где је живео (Француска, Аустрија, Бразил), тако и у матичној средини.⁷

Јевтић се упустио у своју париску авантуру сада већ давне 1973. године, без очекивања да ће тамо провести скоро цео свој професионални век. Као добитник стипендије француске владе, студирао је у класи Оливијеа Месијана, у то време најугледнијег и најтраженијег професора композиције у Европи. Јевтић је првобитно намеравао да остане у Паризу само до истека стипендије. Часове код Месијана памти по томе што су студенти највише радили анализе значајних остварења музике двадесетог века, али и Рихарда Вагнера, док им је професор давао пуно слободе по питању обликовања форме и композиционог поступка. Јевтић истиче да је нпр. свој Други гудачки квартет довршио потпуно независно од Месијана. Премда је веома ценио свог професора, млади композитор није био заинтересован да копира Месијана, нити спреман да прихвати сваки његов савет, већ само оне који су били у сагласју са његовим стваралачким сензибилитетом.

---

⁶ Дејан Деспих, Душан Радић и Младен Србиновић, „Иван Јевтић – Биографија“, рукописна документација за избор нових чланова Одељења ликовне и музичке уметности САНУ, Београд, Српска академија наука и уметности, 2003.

⁷ Интегрална верзија интервјуа са академиком Јевтићем објављена је у: Медић 2020: 75–80 (поглавље „Одисеја“ слободног уметника“).

У Паризу је Јевтић студирао и клавири на *École normale supérieure* у класи пијанисте Душана Тадића, још једног значајног српског уметника који је своју професионалну делатност везао за Француску. После завршене прве школске године Јевтић се вратио у Београд, али је поново добио стипендију, овог пута од југословенског аташеа за културу у Паризу.

Након још једне школске године проведене у Паризу, Јевтић је 1975. године постао добитник Хердереове стипендије, на препоруку свог професора композиције Станојла Рајичића, и на основу тога отишао у Беч. Тамо је студирао у класи професора Алфреда Ула на Високој школи за музику. Пошто није имао блиских познатика у Бечу, нити је знао немачки језик, Јевтић је практично све време проводио компонујући, тако да је успео да заврши значајна дела као што су *Вечне визије* за клавири и *Уздах земље* за велики симфонијски оркестар, посвећен рекама Топлици и Морави, као и композиторовом оцу и мајци, који су родом из топличког краја. На залагање професора Ула, Јевтић је добио стипендију аустријског Министарства културе да остане још годину дана у Бечу. По завршетку друге школске године, Јевтић се 1978. године вратио у Париз; међутим, пошто више није имао прихода, живео је веома скромно. Јевтић рачуна свој стаж слободног уметника почевши од те године, тако да се 2018. навршило четрдесет година његове професионалне каријере у статусу „слободњака“, изван институција попут универзитета или конзерваторијума. По сведочењу композитора, седамдесетих и осамдесетих година прошлог века живот у Паризу без редовне плате, без егзистенцијалне сигурности, уз ослањање само на сопствену креативну звезду водиљу, био је веома тежак. Млади Јевтић је живео од ауторских уговора, спорадичних тантијема и писања аранжмана за велике уметнике попут француског трубача Мориса Андреа. Но, захваљујући томе, веома рано је развио способност дугорочног планирања своје професионалне трајекторије.

Јевтићева борба за егзистенцију била је отежана композиторовом свесном одлуком да не пише у авангардном стилу (у распону од серијализма до спектрализма), који је у Француској тог доба био промовисан као једини „исправан“ начин компоновања, под утицајем великих композиторских имена попут Месијана, Пјера Булеза (Pierre Boulez), Јаниса Ксенакиса (Iannis Xenakis), или припадника Јевтићеве властите композиторске генерације попут Жоржа Апергиса (Georges Apergis) и Тристана Мураја (Tristan Muraille). Услед овог неуклапања у трендове, Јевтић је, током више деценија живота у Паризу, добио само једну поруџбину од француског Министарства културе, давне 1981. године, за квинтет лимених дувача „Викторија“. Према признању композитора, да није било залагања чувеног француског композитора Анрија Дитијеа (Henry Dutilleux), који је ценио Јевтићеву музику, могуће је да ни до те поруџбине не би дошло. Још више запањује информација да Јевтић никада није добио поруџбину од Француског радија, као једног од главних покровитеља савремене музике. Премда се може претпоставити да је овакав Јевтићев третман био барем донекле

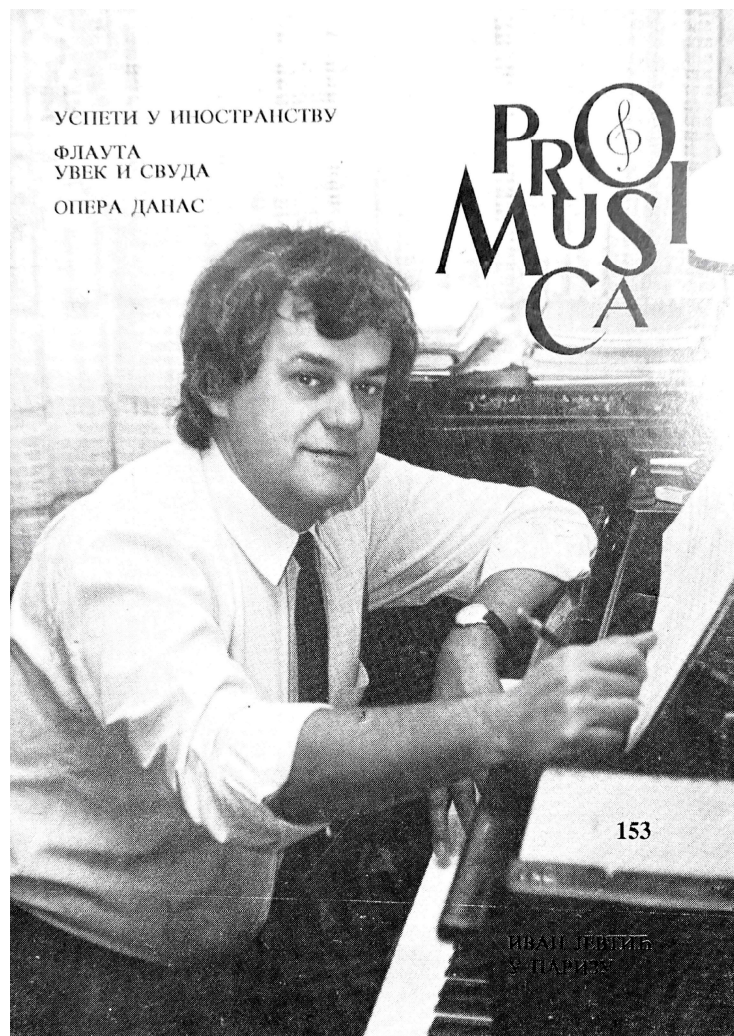
проузрокован ксенофобијом, односно, околношћу да га Французи никад нису у пуној мери прихватили као „свог“ композитора, упркос његовој париској адреси и француском држављанству, Јевтић сматра да је заправо естетички моменат био пресудан. Наиме, француска влада инвестирала је милионе франака у Булезов институт ИРКАМ (Institut de Recherche et Coordination Acoustique/Musique); међутим, као што истиче Силви Нисефор, дела настала у овој установи данас се практично нигде не изводе, првенствено због застарелости опреме и електронског инструментаријума, али и услед губитка интересовања публике и стручне јавности за овакву врсту музике.⁸ Насупрот Булезу и његовим следбеницима, Јевтић је тежио комуникативности своје музике и остајао веран традиционалним изражајним средствима. Добро је запамтио речи свог првог професора композиције Станојла Рајичића: „Ако лекар погрешити на операцији, пацијент ће умрети. Код компоновања, нико неће умрети... али можда сама композиција буде мртворођенче“ (цитирано према: Медић 2020: 79). Због тога је Јевтић настојао да својим делима обезбеди дуг „живот“ на концертним подијумима.

С обзиром на недостатак поруцбина од стране француских институција, Јевтић је успео да стигне до тамошње публике заобилазним, али јединим дугорочно одрживим путем – уз помоћ извођача. Наиме, овај пут нудио је практично једину гаранцију композитору да ће музичари задржати одређена дела на репертоару, то јест, да ће она бити више пута извођена. Због тога је Јевтић током читаве каријере тежио да успостави блиске колегијалне и пријатељске односе са својим извођачима, који су заслужни за највећи број поруцбина. Композитор је истакао: „Ја сам прагматичан човек и знао сам: ако будем писао за оркестар – како да дођем до оркестра? Али, ако пишем за солисту, који ће то моје дело извести, он ће сâм наћи оркестар“ (Медић 2020: 78).

Јевтићев продор на иностране концертне подијуме добио је снажан замах 1988. године, када му је чувени француски трубач Морис Андре поручио Концерт за трубу и оркестар, као обавезну композицију за међународни конкурс који организује град Париз, под Андреовим покровитељством. Ово је до данашњих дана једно од Јевтићевих најпопуларнијих и најизвођенијих дела широм света. Многа друга Јевтићева дела, поготово концертантног жанра, настала су као плод поруцбина истакнутих извођача. У разговору са музичком критичарком Миленом Пешић, композитор је истакао: „Увек сам водио рачуна о томе да музичарима дам најбоље. Мислим да имам таленат за ту техничку страну – својевремено сам био првак у моделарству“ (Пешић 1994: 33).

---

⁸ Видети студију Силви Нисефор у овој књизи.

Слика 2. Иван Јевтић на насловној страни часописа *Pro musica* бр. 153 (1994).

Током четири деценије које је проживео у иностранству, Јевтићева дела су извођена на свим континентима – од Кине и Кореје до Јужне Америке – и свугде била добро прихваћена, о чему се у Србији у то време веома мало знало, јер српска музичка критика није посвећивала пажњу ствараоцима из дијаспоре. Према сопственом сведочењу, посебне успехе Јевтић је доживео у Бразилу, где је радио као професор композиције: „Ја сам тамо био професор три године, од 1997. до 1999, и из тог малог места, Пелотас, упознао сам цео Бразил, а моја музика је извођена у свим градовима. Пуно сам путовао и одлично научио португалски језик. Имао сам концерте најпре у Пелотасу, па затим у градовима Порто Алегре, Курићиба, Митерој,

Рио де Жанеиро, Салвадор у Баји... цео Бразил је моја музика прошла, од југа према северу“ (Медић 2020: 78). Но, иако је готово читаву каријеру провео у иностранству, Јевтић је себе доживљавао као српског композитора и потенцирао свој национални идентитет, како у интервјуима у дневној и стручној штампи, тако и у композицијама, које обилују референцама на српски фолклор у погледу ритмова, модуса и карактера (мада не у смислу коришћења дословних цитата народних напева).

Јевтићев пут до редовног чланства у Српској академији наука и уметности трајао је пуних 18 година. Наиме, први пут је предложен за чланство у САНУ још 1994. године, када је добио довољан број гласова на Одељењу ликовне и музичке уметности, али не и на Генералној скупштини. Наредне две кандидатуре поново су биле неуспешне, тако да је Јевтић коначно изабран за дописног члана 2003. године. Пошто је тада живео у Паризу, био је примљен у Одељење као члан из иностранства, ван радног састава, попут сликара Владимира Величковића и Љубе Поповића, што је значило да је могао да присуствује састанцима Одељења, али није могао да говори на тим седницама, нити да гласа. Композитору, познатом по искрености и директној комуникацији, никако није одговарала оваква пасивна улога; залагањем тадашњег председника САНУ, академика Николе Хајдина, Јевтић већ следеће, 2004. године улази у радни састав Одељења као дописни члан. Редовни члан САНУ постао је са навршених 65 година живота.

На питање да ли се због нечега каје и да ли би поново изабрао исти пут, Јевтић је без трунке оклевања потврдио да би сигурно поново био композитор. Упркос томе што је поднео бројне жртве на почетку каријере, док се борио за професионалну афирмацију, Јевтић је задовољан што је следио своју стваралачку интуицију, не поводећи се за трендовима – што је, пак, омогућио да његова дела надживе историјски тренутак у којем су настала и да трајно уђу у ризницу српске уметничке музике која се редовно изводи на иностраним концертним подијумима.

Циљирана лићераљурa

- Медић, Ивана (2020) *Паралелне историје – Савремена српска уметничка музика у дијаспори*. Београд: Музиколошки институт САНУ.
- НИСЕФОР, Силви (2016) *Иван Јевтић. Композитор на џушевиња слободe*. Превод с француског на српски: Мила Катарина Ђуровић, Милена Анђелић. Београд: ПАΙΔΕΙΑ – САНУ. / Sylvie Nicéphor (2016) *Ivan Jevtić. Itinéraire d'un musicien libre*. Belgrade: PAIDEIA – SANU.
- ПЕРИЧИЋ, Властимир (1971) *Сћваралачки џућ Сћанојла Рајичића*. Београд: Уметничка академија.
- ПЕШИЋ, Милена (1994) „Тренутак са ствараоцем – Иван Јевтић, композитор: И у Паризу и у Београду радим оно што волим“. *Pro musica* 153: 32–33.
- ТОМАШЕВИЋ, Катарина (прир.) (2011) *Сћанојло Рајичић – Симонига и На Лићару*. Монографија уз компакт-диск. Ур. издања Даница Петровић. Београд: Музиколошки институт САНУ, Радио Београд и Завод за ућбенике и наставна средства.

Извори

- Званични вебсајт Ивана Јевтића <http://ivan-jevtic.net>
- Прес саопштење „Дела композитора академика у девет српских градова“ (Програм концерата, Место и време, Биографије композитора академика и извођача), Српска академија наука и уметности, 2020, <https://www.sanu.ac.rs/dela-kompozitora-akademika-u-devet-srpskih-gradova/>
- Дејан Деспић, Душан Радић и Младен Србиновић, „Иван Јевтић – Биографија“, рукописна документација за избор нових чланова Одељења ликовне и музичке уметности САНУ, Београд, Српска академија наука и уметности, 2003.

Ивана Медић (ур.)

ЖИВОТНА И СТВАРАЛАЧКА ОДИСЕЈА АКАДЕМИКА ИВАНА ЈЕВТИЋА

За издавача

др Катарина Томашевић, директорка Музиколошког института САНУ

Рецензенти

Светислав Божић, редовни професор Факултета музичке уметности у
Београду, дописни члан Одељења уметности САНУ

Катарина Томашевић, научни саветник, Музиколошки институт САНУ
Данијела Здравих Михаилковић, ванредни професор Факултета уметности
Универзитета у Нишу

Александар Васић, научни сарадник, Музиколошки институт САНУ

Јелена Јанковић-Бегуш, уредник програма, ЦЕБЕФ, Београд

Насловна страна

Иван Јоцић, *Отпibooks*

Дизајн и прелом

Ивана Медић

Штампа

Скрипта Интернационал, Београд

Тираж

200 примерака

Прво (некомерцијално) издање, 2020.

ISBN 978-86-80639-58-1

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

78.071.1:929 Јевтић И.(082)
785(497.11)"19/20"(082)

ЖИВОТНА и стваралачка одисеја академика Ивана Јевтића : тематски зборник / уредница Ивана Медић. - 1. (некомерцијално) изд. - Београд : Музиколошки институт САНУ, 2020 (Београд : Скрипта интернационал). - 192 стр. : илустр., ноте ; 25 cm

Радови на срп. и франц. језику. - Тираж 200. - Белешка о ауторима: стр. 189. - Напомене и библиографске референце уз текст. - Библиографија уз сваки рад.

ISBN 978-86-80639-58-1

1. Медић, Ивана, 1975- [уредник]
а) Јевтић, Иван (1947-) -- Зборници

COBISS.SR-ID 29985801